

“Yul Brynner exhauria l'estoc de cerveses”

Carles Bisbe, nebot del ‘Gitano de la Costa Brava’, atresora centenars d'anècdotes després de mig segle a l'hotel Llafranch

Espera poder celebrar les noces de plata del cèlebre còctel Rambo l'estiu vinent

Carles Bisbe, a la terrassa de l'Hotel Llafranch Foto: MANEL LLADÓ.

Va respirar l'hostaleria des que va néixer, quan l'hotel Llafranch tot just començava a despuntar com un dels llocs de referència de la Costa Brava. Diu que va heretar el “toc de bogeria” del seu oncle i ha mantingut ben amunt el llistó de l'oci al tranquil nucli palafrugellenc. En Rambo va perdre una batalla a l'agost, però vol guanyar la guerra i tancar la història del seu còctel l'estiu vinent.

Com va començar la història de ‘Rambo’? El 1986. Vaig veure la segona pel·lícula de la saga i, com que m'encantava el personatge, ens vam embranchar a fer-ne una carrossa per la desfilada de les Festes de Primavera de Palafrugell, que sempre han begut força de la temàtica del cinema, però encara no l'havien tocat. Amb un bon amic carrosser la vam fer, i vam aconseguir el primer premi i que la gent em comencés a dir Rambo pertot. Però no em molestava. Així doncs, el còctel... Van passar dos anys més. Cada any, a l'estiu, servíem sangries, tisanes i còctels a la terrassa. I teníem un grup de clients holandesos que mai fallaven: el dia que arribaven, abans de desfer l'equipatge. Paraven aquí i començaven les vacances bevent-se un bon arsenal de sangries. Aquell any, el 1988, van arribar un dia que ho teníem tot a vessar. Cap gerra disponible. I ningú no marxava. Amb la broma, es van plantar allà i van dir que no se n'anirien fins que els la servís. I al final vaig perdre els nervis, me'n vaig anar a la cuina, vaig agafar el primer recipient que podia

servir, una olla, i la vaig clavar damunt la seva taula amb tota l'empipada. Vaig començar a fer la mescla, allà al mig, amb la música sonant i davant de tot el públic. La gent va començar a aplaudir i jo no sabia on ficar-me de vergonya. Una nova tradició... Aquella nit vaig marxar, però després el meu pare em va cridar perquè hi havia més taules que volien sangria a l'olla. Va passar l'estiu i a l'hivern vaig començar a rumiar. Jo havia vist els meus avis, que eren gent de pagès, obrint ampolles de vi escumós a cops d'aixada. I vaig començar a fer proves amb la pila de matxets de Rambo que m'havien anat regalant. A l'estiu vaig debutar i la terrassa es va omplir com un ou. La cosa va començar a córrer tant que un dia s'hi va presentar Sebastià Roca, periodista de TV3, i va filmar un reportatge que es va emetre al TN vespre, abans del temps. I ja hi vam ser. Primer música, després soroll dels helicòpters d'Apocalypse now, com al Vietnam. I la festa va anar creixent, primer cap a la plaça, finalment fins a la platja, pantalles gegants, i més de 7.000 persones. Catalans i de fora? Gent de tot Catalunya, però també molts estrangers. I generació rere generació. Cada any m'aturen fills i néts dels pioners, que em donen records de pares i avis. Em fa molta il·lusió que la tradició continuï. L'hotel, però, ve de molt més enrere. Sí, dels anys seixanta. Però el negoci va començar encara una dècada abans. El meu avi tenia una fàbrica de suro a Palafrugell i va comprar una humil barraca de pescadors amb teulat de bruc aquí a tocar de la platja de Llafranc. Bàsicament amb una habitació petita i un menjador on també guardaven la barca. Al darrere ja començava el bosc i era el lloc d'esbarjo dels seus fills; el meu pare, Josep, i els germans, Mario i Manel, el famós Gitano de la

Costa Brava, que va dissenyar la primera decoració del bar i es va encarregar dels primers espectacles de flamenc a la terrassa, amb un grupet de gitanos que va portar d'Andalusia. Molta gent encara ens coneix com a "ca'l gitano". El seu predecessor, en això de la gresca... En els darrers set o vuit anys de vida va fer una davallada, que va ser quan em va donar l'alternativa a la terrassa. Però el meu oncle havia muntat uns xous impressionants. Aquí, evidentment, però també al llarg de tota la costa, fins a Platja d'Aro i Sant Feliu, amb Carmen Amaya, amb qui algunes males llengües deien que s'entenia. D'altres, en canvi, deien que era homosexual. L'única cosa certa que en puc dir és que mai ningú el va enganxar al llit amb cap persona. Com va arrencar l'hotel? El negoci del suro oscil·lava molt, segons la temporada. El meu oncle Manel se'n va anar a Andalusia, perquè aquí no hi havia prou producció. I, de la barraca de Llafranc, el meu pare i el meu oncle en van fer un petit bar quan es començava a flairar l'esclat del turisme, però amb poques pretensions. El negoci va començar a créixer i als anys seixanta es va començar a forjar l'hotel, habitació per habitació. Després de més de mig segle a l'hotel Llafranch, deu haver vist moltes coses... Dalí solia venir cada dues setmanes perquè s'avenia amb el meu oncle, tot i que sovint també es barallaven i se'n deien de ben grosses. Però no passava res: eren dos tocats per la tramuntana; allò que diuen que un boig en necessita un altre. Però per aquí també van passar estrelles de Hollywood: des de Kirk Douglas i Burt Lancaster fins a Elizabeth Taylor i Sophia Loren, passant per noms també coneguts com Johnny Holiday, Peret, Mary Santpere, Paco de Lucía... Té alguna anècdota tafanera? Per exemple, recordo que a Yul Brynner, la temporada que es va allotjar a l'hotel durant el rodatge de La llum de la fi del món, que van filmar en part al cap de Creus, cada nit l'havien de portar a l'habitació perquè exhauria les existències de cervesa. En canvi, Kirk Douglas era tot un senyoràs. Ara els famosos que visiten la Costa Brava, normalment, ho fan mig d'amagat. Hem perdut glamur? Crec que ens hem estancat. Ens hem cregut que tenim el millor del món, i tampoc és cap mentida. Però amb això no en fem prou. I menys amb aquesta crisi. No es pot parar de fer promoció arreu, cal donar més serveis i, sobretot, una mica més de flexibilitat. Menys taxes turístiques, multes i impediments, com per exemple per aparcar a l'estiu. Anar a la platja ha de ser més fàcil. O també una cosa tan senzilla com ara que un senyor pugui arribar amb el seu iot a Llafranc, atracar-lo a port i quedar-se a sopar o a dormir. I el perfil del visitant? En l'època del meu oncle, el 90% eren anglesos, francesos o holandesos, de sangria i cubalibre clàssic o whisky amb cola. Ara, en canvi, el 90% són gent del país i s'han passat al gintònic. Però sort n'hem tingut, de la gent de Barcelona i la resta del país. Abans, des del setembre i fins a Setmana Santa aquí no quedava ningú. I ara els caps de setmana d'hivern són bons, en general. La Garoinada, que va ser la primera campanya gastronòmica de la Costa Brava, va ser tot un encert. Com ha anat la temporada? El juliol, flux. I l'agost, amb prou feines. El setembre està sent bo. Estem veient molta reactivació del turisme estranger, amb molts francesos i anglesos que ens han fet compensar una mica. I de russos, en veuen? No gaires, perquè, és curiós, sembla que la frontera sigui Platja d'Aro i no pugin més amunt. Però alguns n'hem tingut. Són molt freds, et miren amb una cara impossible. Fan una mica de por, però mengen i beuen molt millor que ningú. Marxen amb cara seriosa i preguntes als cambrers què ha anat malament. Després et sorprens veient que t'han deixat un bitllet de 100 euros de propina i l'endemà tornen. Potser, al final de l'estada, s'acomiaden i et diuen que el menjar els ha agradat i han estat ben atesos. Tornem al còctel. L'any passat hi va haver polèmica. La festa mai s'ha descontrolat. Reconec que ha crescut molt. Tot i els milers de persones, mai s'ha descontrolat. Ni hi ha hagut baralles. Sóc conscient del risc, però hem pres mesures de seguretat i neteja. A les tres, com estàvem obligats, sempre vam parar la música i enceníem focus perquè la gent marxés i no es quedés a la platja. A partir de les quatre, es començava a netejar la sorra de gots de plàstic. I aquest any es va trobar amb la denegació del permís per a la 25a edició pocs dies abans... Dotze dies abans. L'any passat, al novembre, vaig iniciar el tràmit per demanar el permís a l'Ajuntament, que hi va donar el vistiplau. La Generalitat el va denegar al gener, i hi vam recórrer. No ens van respondre i l'Ajuntament ens va dir que continuéssim endavant, pel silenci administratiu. Però, al final, quan ja teníem tots els preparatius a punt, va arribar la prohibició sense marge per fer marxa enrere. Tot plegat em va deixar molt males sensacions. Aconseguirà celebrar el 25è aniversari l'agost de l'any que ve? D'entrada volia llançar la tovallola, però després de veure que van venir unes 2.000 persones la nit que sabien que la festa s'havia cancel·lat, la recollida de firmes, els centenars de missatges de suport que he rebut, i la mobilització dels hotelers de Llafranc i Calella, m'ho he repensat. Per mi, no quedarà. Estic disposat a fer un esforç per complir els requisits que posin. Però haurem de veure com van les converses amb el conseller Santi

Vila i el Departament de Territori. I està convençut que serà la darrera edició i es retirarà? Tinc 54 anys i, per sort, molta salut. Però ja ho tenia pensat. Això no vol dir que no continuï animant les nits a la terrassa de l'hotel. I veuria bé alguna altra festa que agafés el relleu del còctel? Evidentment. Calen activitats que atreguin gent. I estaria bé la idea de fer una commemoració anual. Estic disposat a col·laborar-hi. Amb les botes posades, allà hi serem. Com veu el futur? Ens hem de posar les piles. Sóc conscient de com està el país, però no confio gaire en les administracions. Al final els que acabem tirant-ho tot endavant som els empresaris i hi ha dificultats. Em trobo molts clients amb empreses que han hagut de tancar els negocis.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/780720-yul-brynnner-exhauria-lestoc-de-cerveses.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mexes&utm_source=rss&utm_medium=mexes&utm_campaign=rss